

Reception i anledning af Palos 75 års jubilæum

I anledning af jubilæet har jeg haft hovedet i klubbens arkiv, for at prøve at finde frem til den røde tråd i klubben siden 1938. Ud over at jeg fik bekræftet, at mange af klubbens nuværende medlemmer har overlevet mange år – og løbende har tiltrukket jævnaldrende som nye klubkammerater, så klubben nu hovedsageligt består af oldsager med gråt eller farvet gråt hår – hvis der da er hår tilbage – så var det ret svært at finde den røde tråd.

Men så slog det mig, at klubbens udvikling er som en rotur under skiftende forhold: man starter glad og optimistisk ud i medvind og sol med rytmiske kraftfulde tag. Så udfordres og bander man af bølger og modvind, og opsøger derfor roligt vand, hvor man igen kan finde rytme og fart. Hvis man da ikke er væltet forinden. Indtil videre er klubben ikke væltet, og den er stadig på vej rundt om næste pynt.

Klubben tog de første kraftfulde tag i 1938, da en gruppe entusiaster brød ud fra moderklubben Nova. Dengang blev der gået til makronerne: Ruth roede 1310 km og formanden Hans Dellheim 635 km. Ikke dårligt, når man tænker på datidens materiel, badeforhold og overenskomstmæssige arbejdstid, og at Hans også skulle håndtere et oprør mod moderklubben. De følgende år stod den på træning om sommeren og vandre- og skiture hver vintersøndag. Men allerede efter få år mødte klubben modvind i form af tiltagende slaphed blandt medlemmerne. Bestyrelsen slog i kajakkarmen i 1941 med et opråb, hvor medlemmerne direkte fik at vide, at de skulle tage fat i pagaj og kajak, fremfor at bruge klubben som badestrand og opvarmning til fester og ture til Bakken. I 44 og 45 grundstødte klubben og blev inddraget af den tyske værnemagt. Derefter har modvind og medvind afløst hinanden – afhængig af temperament kan man selv vælge, hvad der er modvind – men brudfladerne har gennem tiderne altid stået mellem det, man kan kalde strandroerne og så kajakroerne.

Heldigvis har klubben altid formået at finde rytme og kraft og komme videre, og er stadig på vej. Fra at være en lille udbryderklub er vi nu 317 medlemmer, og tælles alle kajaksæder med, så kan ca. 100 medlemmer være på vandet samtidig.

På medvindssiden tæller, at vi har nogle fantastiske faciliteter, som vi heldigvis formår at værne om. Faciliteterne er dog ikke kommet af sig selv. Klubben er bygget

gradvist op af medlemmer, hvoraf nogle efter over 40 og sågar 50 års medlemskab stadig meget aktivt sørger for at klubben fungerer. Klubbens udvikling er også præget af, at den har haft ganske få formænd og meget stabile bestyrelsesmedlemmer. To af formændene har tilsammen været formand i 49 år. Ruth Bøhling – som var en meget dygtig kajakroer og tildelt Jættemærket – har med 29 års formandsvirke betydet meget for klubben og dens faciliteter, og Stig Lundin lagde i sine 20 år som formand et stort arbejde i bl.a. at udvikle vores bådpark og skabe moderne omklædningsfaciliteter. Blandt klubbens helt store resurcer var og er Tonni Bryfeldt, som sad i bestyrelsen i 39 år, heraf de 36 som kasserer, og Uffe Madsen, som sad i bestyrelsen i 27 år. Både Tonni og Uffe er i den grad fortsat aktive for klubben. Jeg tager ikke munden for fuld ved at sige, at vi 317 medlemmer har meget at takke tidligere medlemmer og bestyrelser for.

Kommunen har også altid hjulpet til med at skaffe medvind - senest med et generøst bidrag til vores flotte nye bro - og med en jyde både som borgmester og som formand, har jeg de bedste forventninger til det fremtidige samarbejde - det kræver selvfølgelig, at borgmesteren bliver genvalgt.

Jeg har nævnt, at klubbens udvikling er som en rotur fra Palo. Det går fremad – men man ender dog samme sted. Sådan er det også med de temaer, der er blevet diskuteret i klubben gennem tiderne. De har lige siden 1938 kunnet grupperes i følgende:

Er der roaktivitet, sport og konkurrence nok

Er det for meget badeanstalt

Hvad med røg, øl, fest og slaphed.

Kun under krigens sidste år var der ingen diskussion: da var klubben nemlig besat og gjort til badeanstalt for den tyske værnemagt.

Jeg tror egentlig hellere, vi vil have lidt afdrift og bølgeskulp end tysk besættelse eller anden form for diktatur.

En lille anekdote kan måske illustrere, hvordan vi ror i ring:

”En sommerdag i 70’erne måtte Gunnar Holm sige til en nøgen kvinde, at hun skulle se at få sin bare numse ned fra køkkenbordet, det var simpelthen for uappetitligt. Hertil svarede kvinden, at hendes numse skam var helt ren....”

I dag er vi noget mere bornerte, men en af vores små diskussioner kredser om retten til at vise bar ... numse.

Jeg håber, at vi i klubben bevarer den gode fleksible form og ror sikkert frem – og tilbage – gennem de kommende mange år.

At kajakroerne gennem tiderne har hentet meget flotte resultater hjem til klubben, nævner jeg blot for fuldstændighedens skyld. Ruth var suveræn, og efter hende er det bl.a. blevet til sejre i Riba del Sella og Tour de Gudenaas og en 3. plads ved maraton VM.

Tak til alle de fremmødte venner af klubben, medlemmer, naboklubber, leverandører, kommunalforvaltning og borgmester Hans Toft.

Palo længe leve -